

Не знаятъ мѣстото ѝ!

Слънцето силно пече. Сѣнките отъ кжщичките се мѣстятъ изъ тѣснитъ калдарѣмени улички. Месецъ май е сега.

Край насъ протича бистрата Тунджа и бърза къмъ топлия югъ, за да отнесе вълшебната пѣсенъ за единъ животъ, който започна тукъ, и за една смъртъ изъ скалитъ близу до Искъра.

Трѣбва да си вървимъ. Защо не разполагаме съ повече време, за да престоимъ повече тука и да наситимъ очитъ и душитъ си!

Пжтъ ни чака.

Когато безувствената машина летѣше съ все сила изъ шосето надолу, азъ все още се обръщахъ и се вирахъ, за да видя презъ праха и презъ бензиновия димъ останалия далече задъ насъ Юмрукъ-чалъ и легналия подъ него Калоферъ.

А сладостна мжка и нѣкакво умиление овлажняваха очитъ ми.

